

Arrest

nr. 104 284 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2009 (en de aanvullingen van 28.07.2011, 28.08.2011 en 11.09.2011) werd ingediend door :

T., T. (R.R.: (...)) nationaliteit: China Volksrep./ geboren te (...) op 10.02.1975 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2006 ononderbroken in België verblijft, geïntegreerd is en banden met België heeft opgebouwd, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, omnipassen voorlegt, werkbereid is (zie sollicitatieformulieren) en zelfs gewerkt heeft (zie arbeidscontracten met interim bureaus + loonfiches), een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg een eerste keer asiel in België aan op 24.07.2006. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28.11.2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 30.01.2008 vroeg hij een tweede keer asiel aan, dewelke werd afgesloten op 11.03.2008 met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 17.03.2008 vroeg hij opnieuw asiel aan. Ook deze werd afgesloten met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, dit op 27.03.2008.

Een vierde asielaanvraag werd ingediend op 01.04.2008. Deze werd opnieuw afgesloten met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, op 24.04.2008.

Op 09.06.2008 vroeg hij een vijfde keer asiel aan. Deze werd afgesloten op 18.06.2008 met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 24.06.2008 vroeg hij een zesde keer asiel aan. Deze werd afgesloten op 07.07.2008 met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De zevende asielaanvraag dd. 11.07.2008 werd ook afgesloten op 15.07.2008 met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 22.07.2008 werd de volgende asielaanvraag ingediend, dewelke werd afgesloten op 03.09.2008 met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een negende asielaanvraag werd ingediend op 15.09.2008 en afgesloten op 19.09.2008 met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De asielaanvraag dd. 25.09.2008 werd ook afgesloten met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, op 22.10.2008.

Op 25.09.2009 werd opnieuw asiel aangevraagd. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.02.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Een laatste asielaanvraag dd. 23.02.2012 werd afgesloten met een weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken, dit op 01.03.2012.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer 1 jaar en 4 maanden voor de eerste, iets minder dan 2 maanden voor de tweede, 10 dagen voor de derde, 23 dagen voor de vierde, 9 dagen voor de vijfde, 13 dagen voor de zesde, 4 dagen voor de zevende, 1 maand en 12 dagen voor de achtste, 4 dagen voor de negende, iets minder dan 1 maand voor de tiende, iets minder dan 2 jaar en 5 maanden voor de elfde en 7 dagen voor de laatste - waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat betrokkene bereid is gehoord te worden teneinde zijn argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid noch onder de uitsluitingsgronden zou vallen zoals omschreven in art 55/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim jaar 31 jaar in zijn land van herkomst en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel", en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker licht het enig middel toe als volgt :

"Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

A. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoeker in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoeker in België sinds juli 2006 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties telkens een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de diverse asielaanvragen van verzoeker en dat de duur van de twee asielprocedures tezamen (in totaal meer dan vier jaren) niet als onredelijk lang kan worden beschouwd ; en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoeker en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat dit geen uitzonderlijke omstandigheden zijn die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een ‘redelijke termijn’ de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9bis Vw. van verzoeker dateert van 9 december 2009, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 5 juni 2012, hetzij twee en een halfjaar later.

Verweerder schendt het principe van “goed beheer”.

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder meer dan twee en een halfjaar tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoeker is tijdens de onredelijk lange behandelingsduur van zijn aanvraag nog verder geïntegreerd in de Belgische samenleving en is meer dan ooit duurzaam lokaal verankerd in de Belgische samenleving.

Sinds zijn aankomst in België en met name tijdens de lange duur van de behandelingstermijn van zijn aanvraag door verweerder, heeft verzoeker het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd.

Ten tweede blijkt uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering :

(“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijf plaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2006 ononderbroken in België verblijft, geïntegreerd is en banden met België heeft opgebouwd, Nederlandse taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, omnipassen voorlegt, werkbereid is (zie sollicitatieformulieren) en zelfs gewerkt heeft (zie arbeidscontracten met interimbureaus + loonfiches), een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980...”)

niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 5 juni 2012 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 9 december 2009, alsook navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 28 juli 2011, dd. 28 augustus 2011 en dd. 11 september 2011 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit de door verzoeker aangehaalde argumenten dd. 9 december 2009, dd. 28 juli 2011, dd. 28 augustus 2011 en dd. 11 september 2011 bleek nochtans dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele, redelijke en aanvaardbare oplossing is.

Zo legde verzoeker in zijn navolgende schrijvens tientallen bewijzen (arbeidsovereenkomsten en loonbriefjes) voor waaruit bleek dat hij op regelmatige en langdurige basis was tewerkgesteld.

De werkgever van verzoeker betreurt het ten zeerste dat verzoeker -nadat de geldigheidsduur van zijn Attest van Immatriculatie was verstreken- genooddacht was om plotsklaps en tegen zijn wil te moeten stoppen met werken.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoeker verhinderen in zijn land van herkomst deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoeker geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende is om aan te tonen dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om naar de Chinese Volksrepubliek terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen, (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoeker als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder zijn vlucht uit de Chinese Volksrepubliek omdat hij daar dreigt het slachtoffer te worden van vervolgingen ; zijn langdurig en ononderbroken verblijf in België sinds juli 2006 ; zijn langdurig verblijf in België , zijn verregaande integratie in het land en zijn tewerkstelling etc.) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)

schending van het redelijkheidsbeginsel :

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Verzoeker bracht voldoende elementen aan waarmee naast een continu verblijf in België sedert juli 2006 tot op heden ook een verregaande integratie aangetoond wordt.

Daarom dat een machtiging tot verblijf in België voor verzoeker een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing is.

Gelet op de door verzoeker uitgewerkte argumenten in zijn verzoekschrift dd. 9 december 2009, alsook navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 28 juli 2011, dd. 28 augustus 2011 en dd. 11 september 2011, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn totaal onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van niet- ontvankelijkheid dd. 5 juni 2012 te worden vernietigd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat duidelijk wordt gemotiveerd op welke juridische en feitelijke gronden ze zijn genomen, zodat verzoeker niet kan volstaan met de eenvoudige bewering dat de beslissing hem niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven. Verzoeker toont dan ook niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, niet zouden voldoen aan de vereisten van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

2.4.1. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer

worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.4.2. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.4.3. Verzoeker voelt zich gegriefd door het feit dat de verwerende partij oordeelde dat de elementen rond zijn integratie en zijn lang verblijf in België geen buitengewone omstandigheden zijn. De verwerende partij had, zo stelt verzoeker, het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, waaronder zijn vlucht uit de Chinese Volksrepubliek waar hij het slachtoffer dreigde te worden van vervolgingen, zijn ononderbroken verblijf in België sinds juli 2006, en zijn verregaande integratie en tewerkstelling in België.

2.4.4. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de elementen die hij in zijn aanvraag en de actualisaties ervan aanhaalde, waaronder ook de gevoegde stavingsstukken zoals arbeidsovereenkomsten en loonbriefjes, in weerwil van de motieven van de bestreden beslissing, aannemelijk maken dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar China om er zijn verblijfsmachtiging aan te vragen. Het weze herhaald dat de Raad van State reeds oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. De verwerende partij kon in deze fase van de procedure genoegzaam stellen dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

2.4.5. Met betrekking tot het in het verzoekschrift aangehaalde argument dat hij niet naar China kan terugkeren omdat hij daar het slachtoffer dreigt te worden van vervolgingen, stelt de Raad vast dat verzoeker dit element niet als buitengewone omstandigheid aangevoerd heeft in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, zodat de verwerende partij hiervan geen kennis had en omtrent dit element niet behoefde te motiveren. Onder het kopje '*procedure en feitelijke voorgaanden*' gaf verzoeker in zijn aanvraag enkel een overzicht van het verloop van zijn verschillende asielprocedures, en stelt hij verder dat de lange duur van de asielprocedure door de DVZ als buitengewone omstandigheid erkend wordt. In de bestreden beslissing zet de verwerende partij verzoekers twaalf asielprocedures nog eens op een rij en concludeert zij dat de duur ervan niet als onredelijk lang kan worden beschouwd, en dat een zekere behandelingsperiode *ipso facto* geen recht geeft op verblijf.

2.4.6. Waar verzoeker ten slotte betoogt dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door na te laten binnen een redelijke termijn de bestreden beslissing te nemen, waardoor verzoeker nog verder is geïntegreerd in de Belgische samenleving en er meer dan ooit duurzaam lokaal verankerd is, wijst de Raad erop –daargelaten de vraag of dat thans het geval is– dat een eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg kan hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De verzoeker kan geen voordeel halen uit dit onderdeel van het middel, zodat hij er geen belang bij heeft.

2.4.7. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de beslissing gestoeld is op een verkeerde feitenvinding of dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Aziel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Het feit dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. Aldus blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de aangehaalde elementen "*geen buitengewone omstandigheid [vormen]*

waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland”, zoals voorgeschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.5. Geen van de onderdelen van het middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS